

Oud en nieuw in Japan. Klimmen en worstelen.

© anp

TWEE UITERSTEN

Klimmen als Spiderman versus worstelen als de Grieken

De Olympische Spelen zijn een wonderlijke symfonie van oude en nieuwe klanken. Waar het worstelen al in 708 voor Christus in het antieke Olympia werd geïntroduceerd, beleeft het sportklimmen pas in 2021 zijn vuurdoop. Sfeertekening van twee uitersten in Tokio.

Op het podium van een amfitheater met steile tribunes staat een indrukwekkende, ruim vijftien meter hoge klimmuur. Terwijl op de achtergrond de duizenden lichtjes van Tokio schitteren, klauteren acht luchtacrobates één voor één naar boven, terwijl ze houvast vinden bij kleine wandstukjes. Het is een formidabel schouwspel: alsof ze als *Spiderman* spotten met de zwaartekracht. De natuur wint uiteindelijk toch, maar wie de strijd het langst volhoudt wordt met olympische roem beloond.

Voor het eerst in de geschiedenis is klimmen een volwaardige sport op de Spelen. De introductie van de spectaculaire discipline past in de voortdurende drang van het IOC om nieuwe elementen aan het programma toe te voegen. Enerzijds om jongere generaties beter te bereiken, anderzijds om de Spelen als kijksport op televisie aantrekkelijker te maken. Zo maakte in Tokio ook het skateboarden zijn debuut, een cultsport bij uitstek die populair is bij de jeugd. Daarnaast was er de vuurdoop van het snelle 3x3 basketbal. In Rio de Janeiro beleefde vijf jaar geleden het Rugby Sevens al zijn primeur, een dynamische variant die de Fiji-eilanden – evenveel inwoners als Zuid-Limburg - het eerste goud ooit bezorgde. Die stunt werd in Tokio nog eens herhaald.

Verbluffend

Ook bij klauteren tegen metershoge wanden zit de toeschouwer al snel op het puntje van zijn of haar stoel. De klimmers nemen het tegen elkaar op in drie disciplines. Ze starten met de spectaculaire *speedrace*. Daarin moeten ze zo snel mogelijk de muur van vijftien meter beklimmen. De tijden zijn verbluffend. Zo is het wereldrecord bij de mannen 5,20 seconden, bij de vrouwen 6,96 seconden. Het tweede onderdeel is *boulderen*: binnen vier minuten moeten een aantal klimroutes worden afgelegd op een wand van 4,5 meter hoog. Klimmers zitten, in tegenstelling tot bij de andere disciplines, niet vast aan veiligheidsgordels. Als ze vallen moeten ze opnieuw aan een route beginnen. Het laatste deel is de *lead*: deelnemers moeten binnen zes minuten zo hoog mogelijk proberen te klimmen. Bij een val wordt de hoogte genoteerd die dan is bereikt.

Juist bij deze nog jonge sport is het gemis van publiek extra voelbaar. De zenuwslopende klauterpartijen, de vrije val aan de veiligheidskabel na het missen van een wandstuk, de evenwichtskunst: het maakt sportklimmen tot een aantrekkelijk kijkspel.

Parijs 2024

Het IOC heeft al bekendgemaakt dat het gehandhaafd blijft in Parijs, waar in 2024 de Spelen plaatsvinden. Dan zullen er ook meer medailles te vergeven zijn. In Tokio wordt een gecombineerd klassement over de drie onderdelen opgemaakt. Dat leverde in de aanloop nogal wat kritiek op van klimmers die zich hebben gespecialiseerd. Over drie jaar zijn er aparte klassementen.

Als om tien uur 's avonds de ontknoping nadert van het olympische klimtoernooi, is de spanning om te snijden. Alexandra Mirosław, die een logo van *Batman* in plaats van *Spiderman* op haar sporttas heeft, valt al na twee meter klimmen ongelukkig naar beneden. Maar daarna gaat het hoger, steeds hoger. De Koreaanse Seo Chaehyun lijkt voor een sensatie te zorgen door bijna de top van de muur te bereiken. Maar op de valreep wordt ze nog geklopt door de Sloveense Janja Garnbret, die het allereerste klimgoud in de olympische geschiedenis wint. Als ze wordt gelauwerd knalt het enige juiste nummer uit de boxen. *A sky full of stars*, van Coldplay.